

1895р. видано розпорядження про заборону друкувати українські книги для дітей.

Цей сумний перелік українського лінгвоциду, на жаль, можна продовжувати. Русифікація української мови не лише нищила нашу мову, вона знищувала нашу історію, нашу сутність. Про трагічну історію української мови слід пам'ятати, щоб не прогавити свою мову вже за часів незалежності.

ІВАН БАГРЯНИЙ – ПУБЛІЦИСТ

Доп. – Кльова М., група ЖТ-41.
Наук. кер. - ст. викл. Садівничий В.О.

Кожен, хто познайомиться з творчістю Івана Багряного, дізнається про його життєвий шлях, буде немало подивований людинолюбству, яке письменник не втратив ні в тюремних застінках, ні в засланні...

Народився І.Багрянний 2 жовтня 1906 року в Охтирці. Шестирічним його віддали до початкової церковно-парафіяльної школи, після закінчення якої навчався у вищій початковій школі, Охтирській технічній гімназії та в Краснопільській художньо-керамічній школі. Працював то в цукроварні, то в міліції, то на шахтах Донбасу, то журналістом. Потім навчався в Київському художньому інституті. У 1932 р. заарештований. Під час окупації Охтирки німцями редагував газету "Голос Охтирщини". За антигітлерівську п'єсу "Генерал" ледь не поплатився життям. Після війни довго поневірявся, доки не оселився в Новому Ульмі (Німеччина). Тут він заснував Українську Револьюційну Демократичну партію та газету "Українські вісті". Тут 25 серпня 1963 р. помер. Тут створив цілу низку літературно-художніх та публіцистичних творів.

Однією з головних тем публіцистики І.Багряного було викриття системи більшовицького терору, показ жорстоких і підступних методів роботи каральних органів. А ще – Україна, яка була для нього органічною сферою виявлення політичної, інтелектуальної й творчої енергії. Багатьма європейськими

мовами перекладений памфлет “Чому я не хочу повертатись до СРСР”. Цей твір – його пристрасна розповідь про страждання селян, робітників, інтелігенції у більшовицькому “раю” та про власні поневіряння – став у 40-ві рр. одним із документів, які змінили ставлення західної громадськості до переміщених осіб, а водночас і початком деміфологізації сталінщини.

Публіцистика І.Багряного, а це сотні творів, є квінтесенцією національної гідності й суверенності, обстоюванням повноти національного буття. На жаль, публіцистичний доробок автора, здобутки його політичної та громадянської думки ще належним чином не вивчені й не затребувані. А вони ж, багато в чому повчальні й актуальні, являють надзвичайний інтерес і сьогодні. Особливо для нас, студентів, які навчаються на спеціальності “Журналістика”. Не всі з нас можуть погодитися з поглядами автора (та в цьому й немає потреби), але, поза сумнівом, його публіцистичні твори кожному можуть дати неабиякий імпульс для роздумів, для порівняння двох уже досить віддалених один від одного періодів нашої та світової історії, для безкомпромісного служіння власному народові. А найголовніше – це першоджерело становлення майбутнього журналіста: і як літературного працівника, і як громадського діяча.

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОПИС В ОЦІНЦІ СУЧАСНИХ МОВОЗНАВЦІВ

Доп. - Ісіпчук Н. В., ЖТ-41.
Наук. кер. – доц. Євграфова А.О.

Правопис – це закон, тому формулювання правил має бути чіткішим, з якнайменшою кількістю винятків (а ще краще без них), – пише у ст. “Ще раз про український правопис” Н. Тишківська [3, 3].

Сучасний український правопис викликає багато нарікань саме через значну кількість винятків. Але суть незадоволення